

паденія, но пожелахъ да кажъ безъ стѣсняванье, кои сж основни-тѣ правила, а кои неосновни-тѣ въ грам. на Г. Ив. Н. Момчиловъ; съ туй дано би ся извѣлъ още нѣкой основенъ законъ въ языкъ-тъ ни. Казахъ безъ стесняванье, зашто то мислж, че обичамъ напрѣдъкъ-тъ на бъл. книжнина. Помислихъ, чи ю врѣме да се прихванемъ юдинъ цѣтъ и ний за сериозность въ книжевни-тѣ си работи. Убѣдихъ ся чи слѣпо придръжаванье за онуй, което ю мамино и татино, па макаръ непотрѣбно, ю смѣшно въ днешно врѣме. И какво ми прилагаете въ свѣти-тѣ си? „Мисли и то съ право, че секой, който разумѣва, а не рачи да присвои истини-тѣ основи, както въ секоя наука, така и въ языка — отъ юднж упорнж непреклонность — той си самси унизва името прѣдъ книжнинж-тж и потомство-то ни.“ И наистина, многопочетни учителю, да ли не ще ни горчиво осжди потомство-то, кога прегледа, чи сме могли да го освободимъ отъ непотрѣбния з съ излишни-тѣ н. пр. *ы, ш, я, е, ѣ*, но не сме щѣли че ни *грози бѣвъ тѣхъ на писмо-то!*? Нещѣ ли ни каза туй потомство: *Какви сж дѣца били, не гледали вътрѣшнж-тж, но вънкашнж-тж хубость*, ако ю родъ по хубаво отъ род чи ю съ з?! Както и да ю, азъ послушахъ вашитѣ свѣти и прѣдавамъ тѣвъ бѣлежки въ рѣцѣ-тѣ на здравомислената българска интелигенция. Вий, хранж надѣжди, ще видите чрѣвъ тѣзи бѣлежки увѣнчано съ успѣхъ благородно-то си желанье за българскж-тж просвѣта — чи ще ся сподобимъ съ *приближно поне съвършенж граматикж*. Боже дай само да ся земе наша-та критика подъ критика. Туй да ви кажъ, мислж, че не ю суетно, зашто то наши-тѣ бѣлежки сж чръпани отъ най славни-тѣ познавачи на граматиката. Щж ви кажъ оште чи и ортография-та ни по тѣвъ разисквания ще ся приближи до *ортографии-тѣ*. Тогава ште негли и за неж да ся намѣри нѣкой книжевникъ, който ште каже, като *Срезневски* за Караџичевж-тж ортографнж, чи ю: *образцовый въ литературѣ славянской*.

Имайте увѣрние, чи ви високо почита

задлъжениятъ ви

Н. Первановъ.